

Sygn. akt XI W 2090/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Monika Makowska

Protokolant: Karolina Szczęsna

Oskarżyciel publiczny: K. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 września 2015 roku w W.

sprawy **P. K.**

syna R. i H. z domu B.

urodzonego (...) w S.

obwinionego o to, że:

w dniu 25 marca 2014r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki R. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 05.03.2014r. o godzinie 10:03 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw

orzeka

I. obwinionego **P. K.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w związku z art. 119 kpw zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i określa, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 2090/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 marca 2014 roku o godzinie 10:03 w W. przy ul. (...) / ul. (...) kier. R., za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości, zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki R. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą i przekroczył dozwoloną prędkość o 39 km/h, czym dopuścił się popełnienia wykroczenia określonego w art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym, niestosując się do normy określonej w przepisach Prawo o ruchu drogowym.

Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, iż właścicielem pojazdu jest P. K., do którego wysłano wezwanie celem wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w czasie popełnienia wskazanego wykroczenia.

Na otrzymane wezwanie w dniu 18 marca 2014 roku, P. K. nie nadesłał żadnej odpowiedzi, dopiero na wezwanie odebrane w dniu 8 lipca 2014 roku, po upływie 2 miesięcy nadesłał pisemne wyjaśnienia w sprawie.

Następnie do obwinionego wysłano pismo z odpowiedzią informujące m. in. o możliwości wglądu w zgromadzoną w przedmiotowej sprawie dokumentację fotograficzną w siedzibie Straży Miejskiej (...) W.. Wezwano obwinionego do osobistego stawiennictwa w terminie 7 dni w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia w sprawie niedopełnienia ustawowego obowiązku wskazania osoby użytkującej pojazd R. nr rej (...). A w następnym piśmie datowanym na dzień 29 grudnia 2014 roku poinformowano obwinionego o odstąpieniu od sporządzenia protokołu przesłuchania i możliwości przesłania dodatkowych wyjaśnień w terminie 7 dni, w związku z niestawiennictwem się obwinionego na wezwanie Straży Miejskiej. W odpowiedzi, datowanej na dzień 10 stycznia 2015 roku, obwiniony podniósł iż nigdy nie był wzywany w charakterze obwinionego, ponadto nie odmówił też wskazania osoby, której powierzył pojazd ani nie unika wykonania tego obowiązku, zwracał się jedynie o przesłanie wszelkiej dokumentacji. Ponadto przypuszcza, iż samochód mogła prowadzić jego żona lub kuzyn, którzy w tym czasie bywali w W..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionego złożonych na rozprawie, notatki urzędowej (k. 1-3), wezwań (k. 4, 6, 11), zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 5, 7, 12), pism (k. 8,10,13,14), danych z Cepiku (k. 17), danych z CEL (k. 16), płyty CD oraz świadectwa legalizacji (k. 67-69).

Obwiniony w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na rozprawie w dniu 28 września 2015 roku P. K., podtrzymał swoje stanowisko zawarte w pismach przesłanych do Straży Miejskiej. Wskazał, iż przez cały czas czynności wyjaśniających nie pozostawał bierny, prosił o przesłanie zdjęcia ponieważ trudno mu wskazać osobę kierującą pojazdem. W żadnym momencie nie uchylał się od wypełnienia obowiązku wskazania osoby kierującej pojazdem, bądź przyznania się do winy, jednak nie dano mu takiej możliwości, ze względu na nieudostępnienie zdjęcia. Obwiniony wyjaśnił, iż nie prowadzi rejestru wyjazdów swojego prywatnego samochodu. Podniósł, że z samochodu oprócz niego korzystają przynajmniej jeszcze dwie osoby. Oświadczył, że w czasie popełnienia wykroczenia w W. bywała jego żona i kuzyn. Wyjaśnił, że wyjazd do W. wiązały się z koniecznością wzięcia urlopu. Dlatego nie stawiał się w siedzibie Straży Miejskiej. Podkreślił, że nie musiał odpowiadać na wezwanie ponieważ miał poważne wątpliwości dotyczące popełnienia wykroczenia stanowiącego podstawę wezwania.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w zakresie jakim twierdzi, iż nie jest w stanie wskazać, komu powierzył pojazd do kierowania w dniu 5 marca 2014 roku, uznając je za przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Linia obrony obwinionego sprowadza się do twierdzenia, iż bez zdjęcia i ze względu na upływ czasu nie jest w stanie wskazać kto prowadził pojazd w dniu i czasie wskazanym we wniosku.

W ocenie Sądu obwiniony pomimo wezwania, nie wykonał ciężącego na nim obowiązku wskazania na żądanie organu osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Nie był w jakikolwiek sposób z obowiązku tego zwolniony.

Sąd jako podstawę dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych oparł się na materiale dowodowym w postaci: notatki urzędowej (k. 1-3), wezwania (k. 4, 6, 11), informacji z Cepik (k. 17), danych z CEL (k. 16), zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 5, 7, 12), pism (k. 8,10, 13, 14), płyty CD oraz świadectwa legalizacji (k. 67-69). Sąd uznał powyższe dokumenty za w pełni wiarygodne. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności. Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Dokonując subsumcji tak ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod obowiązujące przepisy sprawa, Sąd doszedł do przekonania, iż swoim zachowaniem obwiniony P. K. wyczerpał znamiona wykroczenia spenalizowanego w art. 96 § 3 kw.

Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2012 poz. 1137), zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. W świetle art. 96 § 3 kw oraz art. 78 ust. 4 Prawo o ruchu drogowym na obwinionym jako właścicielu pojazdu ciążył obowiązek posiadania danych na temat osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw. Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (Stefański R.A., Wykroczenia drogowe. Komentarz, Lex 2011). Jednocześnie wskazać należy, iż stosownie do treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz zwolniony jest z obowiązku wskazanego w art. 96 § 3 kw, w przypadku użycia pojazdu przez osobę nieznaną wbrew woli i wiedzy właściciela lub posiadacza w sposób niemożliwy do zapobieżenia.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy należy podkreślić, że w niniejszym postępowaniu bezsporne jest, iż w dniu 5 marca 2014 roku o godzinie 10:03 w W. przy ul. (...) / ul. (...) kier. R. ujawnione zostało wykroczenie drogowe polegające na przekroczeniu prędkości przez kierującego pojazdem marki R. o numerze rejestracyjnym (...) tj. czyn z art. 92a kw. Potwierdziły to zebrane w sprawie dowody w postaci notatki urzędowej (k. 1-3), płyty CD oraz świadectwa legalizacji (k. 67-69). Nie ulega również wątpliwości, iż właściciel pojazdu marki R. o nr rej. (...) tj. obwiniony P. K., jak wynika z akt sprawy, został skutecznie wezwany przez Straż Miejską (...) W. do wskazania kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdem w wymienionym wyżej dniu.

W ocenie Sądu z obowiązku wskazania kierującego pojazdem obwiniony mógłby zostać zwolniony jedynie w przypadku, gdyby zostało ustalone, że pojazd w tym czasie został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Taka sytuacja jednak nie miała miejsca, co potwierdził też w swych wyjaśnieniach sam obwiniony. Mimo to obwiniony nie wskazał komu powierzył pojazd marki R. o nr rej. (...) do kierowania w dniu 5 marca 2014 roku o godzinie 10:03 w W. przy ul. (...) / ul. (...) kier. R.. Obwiniony uważał, że nie był w stanie wskazać kierującego ani przyznać się do winy gdyż nie dysponował stosowną dokumentacją fotograficzną, która umożliwiłaby mu identyfikację kierowcy.

Zdaniem Sądu powyższa okoliczność nie ma jednak znaczenia dla zwolnienia się od obowiązku z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym. Wskazany przepis art. 78 ust. 4 i ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym nie uzależnia możliwości wykonania wskazanego tam obowiązku od zapoznania się ze zdjęciem z fotoradaru, co do osoby kierującej tam uwiecznionej. Zdaniem Sądu obwiniony powinien był wykonać swój obowiązek bez względu na możliwość zapoznania się ze zdjęciem z fotoradaru i rozpoznania osoby kierującej pojazdem. Ponadto Sąd nie zgadza się z argumentacją obwinionego, iż od momentu popełnienia wykroczenia do chwili wezwania do wskazania minęło dużo czasu. Wręcz przeciwnie, pierwsze wezwanie do wskazania, na które obwiniony nie odpowiedział, zostało wysłane niecały tydzień, a odebrane przez obwinionego, dokładnie 14 dni po ujawnieniu wykroczenia. Nie sposób więc przyjąć tłumaczenia obwinionego, iż nie był w stanie bez zdjęcia ustalić kto w przedmiotowym dniu i czasie kierował jego samochodem. Fakt, iż obwiniony odpowiedział dopiero na kolejne wezwanie wysłane do niego cztery miesiące później, nie usprawiedliwia jego niewiedzy. Biorąc pod uwagę to, kiedy obwiniony otrzymał pierwsze wezwanie trudno uznać, że nie miał świadomości, kto prowadził jego pojazd. Sam obwiniony przyznał, iż mieszka w S. a osoba, której użyczył samochodu jechała do W., w związku z czym Sąd uznał, że jak najbardziej możliwe było ustalenie kto w miejscu i czasie wskazanym we wniosku prowadził przedmiotowy

samochód i trudno przyjąć, iż pojazd był użytkowany w sposób niekontrolowany przez obwinionego i inne osoby. Obwiniony sam bowiem przyznał, że w tym czasie zarówno jego żona jak również jego kuzyn jechał tym samochodem do W.. Ponadto wskazać należy, iż w przypadku braku możliwości zapamiętania tych danych, właściciel może np. prowadzić w tym celu stosowny rejestr lub powierzyć jego prowadzenie oznaczonej osobie, tak aby zgodnie z ustawą efektywnie wywiązać się z obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z art. 96 § 3 kw. Niewątpliwym jest natomiast, że powierzanie samochodu wielu osobom w żaden sposób nie może zwalniać jego właściciela czy posiadacza z obowiązku z art. 78 ust. 4 p.r.d.

Dodatkowo wskazać należy, iż obwinionemu postawiono zarzut, iż nie wskazał osoby, której pojazd powierzył. Przedmiotem zaś postępowania nie jest to czy zdjęcie zostało wykonane w prawidłowy sposób. Sąd bada dlaczego obwiniony nie wskazał na rzecz uprawnionego organu osoby kierującej pojazdem. Natomiast kwestia odpowiedzialności osoby wskazanej będzie stanowić przedmiot innego postępowania i wątpliwości odnośnie popełnienia wykroczenia, z powodu którego obwiniony został wezwany, nie zwalniały go z obowiązku udzielenia odpowiedzi na żądanie Straży Miejskiej.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw, przy czym czyn obwinionego był społecznie szkodliwy.

Jednocześnie wskazać należy, iż zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. W myśl natomiast art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi.

Obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jego wina nie budzi żadnych wątpliwości.

W przedmiotowej sprawie zapytanie od Straży Miejskiej zostało skierowane do obwinionego w krótkim czasie od daty zdarzenia, co umożliwiło ustalenie przez niego, kto w tym dniu użytkował samochód. W konsekwencji należy uznać, że obwiniony jako właściciel pojazdu, podając, że nie może lub nie jest w stanie pamiętać kto prowadził pojazd, bądź nie mogąc ustalić osoby już po fakcie ujawnienia wykroczenia a jednocześnie nie zabezpieczając sobie danych na temat tego komu powierzył pojazd, biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, i przewidując możliwość popełnienia tego wykroczenia, godził się na to. Obwiniony otrzymując prawo jazdy i uczestnicząc w ruchu drogowym miał bowiem obowiązek wszechstronnej znajomości Prawa o ruchu drogowym, a za zaniebdania w tym względzie musi ponosić konsekwencje prawne. Uwzględniając powyższe zdaniem Sądu obwiniony popełnił zarzucany mu czyn umyślnie z zamiarem ewentualnym.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że zostały spełnione przesłanki do poniesienia przez obwinionego odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzekając karę Sąd wziął pod uwagę wartość naruszonego dobra w postaci porządku w komunikacji. Kara została wymierzona w wysokości oscylującej w dolnych granicach zagrożenia przewidzianego przez art. 96 kw i - w ocenie Sądu - ma przede wszystkim sprawić, że obwiniony wyraźnie uświadomi sobie ciążący na nim obowiązek z art. 78 ust. 4 p.r.d. i będzie się w przyszłości wywiązywał z tego obowiązku, jak też stosował do zasad ruchu drogowego. Taka kara, zdaniem Sądu, będzie miała pozytywny wpływ na kształtowanie właściwych postaw społecznych w omawianym zakresie. Wymierzając obwinionemu karę w wysokości 100 złotych Sąd uwzględnił przede wszystkim warunki materialne i finansowe obwinionego, który do akt sprawy dołączył dokumentację świadczącą o bardzo ciężkiej sytuacji materialnej. Obwiniony jest jedynym żywicielem czteroosobowej rodziny, ponadto ma zobowiązania wobec banku, które znacząco obciążają jego budżet. Sąd uznał iż wymierzona kara będzie dolegliwa ale możliwa do spłaty przez obwinionego. Orzeczonej karze jest spełniająca swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk w związku z art. 119 kpw zwolnił obwinionego w całości od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie, uznając, że z uwagi na sytuację majątkową i wysokość dochodów ich uiszczenie przez obwinionego byłoby nadmiernym obciążeniem.